

[Finansministeren]

ven. Der er i øvrigt en lang række eksempler, som jeg godt kan underholde med, hvis man vil have en meget lang debat, på, at der også under den forrige regering er fremlagt aktstykker, der betyder en udvidelse af lønsumsforbruget.

Man taler om politiske ansættelser af medarbejdere i Statsministeriet og i Arbejdsministeriet. Man påstår, at der ikke sker en efterlevelse af normale aftaler i forbindelse med ansættelse. Det er forkert ligesom det med lønsumsrammerne. Det passer ikke. Intet er foretaget i strid med opslagsbekendtgørelsen.

Så vil jeg i øvrigt godt sige til forslagsstillerne, at hvis man nu ikke havde haft at gøre med en ny regering, der skulle etablere sig, men havde haft at gøre med en stor koncern eller for den sags skyld en skrothandlerforening, der skulle have en ny direktør, så er jeg sikker på, at hele marmeladen af borgerligt-liberalt sindede mennesker her i landet ville have sagt:

Hvis den pågældende direktør tager en skattet medarbejder, en effektiv medarbejder, en sagligt velarbejdende medarbejder med over i den nye koncern, så er det da et bidrag til denne koncerns effektive udvikling. Det var da overordentlig fornuftigt, hvor er det dog klogt, at man anvender den slags måder at komme i gang med arbejdet på.

Men hvis der er tale om en statsminister eller en arbejdsminister, der gør det, så er det nærmest en politisk forbrydelse i forslagsstillerens opfattelse.

Hvad er det dog for noget vrøvl! Det er da overordentlig naturligt, overordentlig fornuftigt, at man tager en velrenommeret, velkvalificeret medarbejder med, som man har arbejdet tæt sammen med, med det formål at gøre sit arbejde så effektivt som muligt, komme i gang med det så hurtigt som muligt.

Sådan handler fornuftige folk i det private erhvervsliv, og det er et princip, som med fordel kan anvendes i centraladministrationen, og et princip, som der er ganske talrige eksempler på også er blevet brugt under den forrige regering, i skiftende kombinationer af borgerlige regeringer, også tidligere regeringer end dem, hr. Poul Schlüter har ledet, alle sammen eksempler, hvor der ikke fra min side – og jeg tvivler i grunden på fra noget medlem af den nuværende regerings side – har været løftet så meget som et øjenbryn over, at man handlede

på den måde, at man disponerede på den måde, for det syntes vi var fornuftige spilleregler.

Nu skal det gøres til et stort hysteri, en stor kampagne. Jeg synes, det er pinligt, jeg synes, det er meget pinligt, men især for fru Anne Birgitte Lundholt og hr. Thor Pedersen som tidligere medlemmer af en regering, der gik af for kun to måneder siden, og som har foretaget lignende dispositioner.

Jeg ved godt, at man altid kan lave en eller anden sammenligning, man kan finde en eller anden detalje i et ansættelsesforhold, der ikke ligner en detalje i et andet ansættelsesforhold, og sige, at vi ikke har gjort det på den måde, men har gjort noget tilsvarende ud fra den samme tankegang. Det synes jeg var overordentlig fornuftigt af den foregående regering. Derfor synes jeg, det er så pinligt med fru Anne Birgitte Lundholt og hr. Thor Pedersen.

Det tror jeg i grunden også store dele af Venstres og De Konservatives folketingsgrupper synes, så det er i nogen grad et onewoman- og onemansshow, vi her skal have opført.

Jeg sagde indledningsvis, at der ikke var nogen spørgsmål, der ikke var blevet besvaret i udvalget, så dér var ikke nogen anledning til at bringe sagen i salen. Jeg mener, at stort set det eneste spørgsmål, der ikke har været stillet, er, hvorvidt Ralf Pittelkow nu husker at tage kaffen med hjemmefra, når han skal møde om morgenen. Ellers har vi været igennem alle aspekter i ansættelsesforholdene for de pågældende medarbejdere, og jeg synes også, at man kan føje til pinagtigheden i det her, at en tidligere minister, to tidligere ministre anstændigvis ikke burde udsætte gode medarbejdere, der skal knyttes til statsadministrationen, for en sådan slæben igennem mærkværdige spørgsmål i Folketinget. Men det kan man selvfølgelig ikke forhindre de pågældende i. Man kan heller ikke forhindre dem i at gentage deres show heroppe nu.

Anden næstformand (Grove):

Hr. Klaus Hækkerup.

Hr. Thor Pedersen.

Fru Anne Birgitte Lundholt da. Dér lykkes det.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Det var en vred finansminister, vi hørte her, og Det Konservative Folkeparti skal være de